07-37-2026

BOSNA I HERCEGOVINA
URED ZA RAZMATRANJE ŽALBI
PODRUŽNICA/FILIJALA BANJA LUKA

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
КАНЦЕЛАРИЈА ЗА РАЗМАТРАЊЕ ЖАЛБИ
ФИЛИЈАЛА БАЊА ЛУКА

BOSNIA AND HERZEGOVINA
PROCUREMENT REVIEW BODY
BRANCH OFFICE BANJA LUKA

Број: ЈН2-02-07-1-906-7/26
Бања Лука, 2.7.2026. године

Канцеларија за разматрање жалби Босне и Херцеговине, Филијала Бања Лука у вијећу састављеном од чланова Драгана Билића, као предсједника вијећа, Радомира Пашића и Наташе Голић као чланова вијећа, рјешавајући по жалби понуђача "Премиум осигурање" а.д. Бањалука, кога заступа Милан Стојић, адвокат из Бањалуке, без броја од 22.5.2026. године, изјављеној на Одлуку о избору најповољнијег понуђача, број 06/1.01/0205-404.2-28/26 од 11.5.2026. године, уговорног органа Пореска управа Републике Српске, у отвореном поступку јавне набавке „Набавка услуга осигурања од аутоодговорности и услуга каско осигурања", на основу члана 111. ст. (1) тачка ц) и ст. (10) Закона о јавним набавкама („Службени гласник БиХ", бр. 39/14, 59/22 и 50/24), на сједници вијећа, одржаној дана 2.7.2026. године, донијела је

Р Ј Е Ш Е Њ Е

1. Жалба се одбија као неоснована.

2. Одбија се захтјев за повратак уплаћених средстава на име накнаде за покретање жалбеног поступка.

3. Одбија се захтјев жалиоца за надокнаду трошкова састава жалбе по пуномоћнику.

О б р а з л о ж е њ е

Дана 14.4.2026. године уговорни орган Пореска управа Републике Српске (у даљем тексту: уговорни орган) објавио је Обавјештење о набавци, број: 221-1-2-24-3-60/26 у отвореном поступку јавне набавке „Набавка услуга осигурања од аутоодговорности и услуга каско осигурања".

Након проведеног поступка јавне набавке уговорни орган је донио Одлуку о избору најповољнијег понуђача, број 06/1.01/0205-404.2-28/26 од 11.5.2026. године, против које је понуђач "Премиум осигурање" а.д. Бањалука (у даљем тексту: жалилац), кога заступа Милан Стојић, адвокат из Бањалуке, изјавио жалбу без броја од 22.5.2026.

године, коју је уговорни орган у складу са чланом 100. став (5) Закона о јавним набавкама жалбу заједно са изајашњењем прослиједило Канцеларији за разматрање жалби, Филијала Бањалука.

Жалилац у жалби оспорава законитост одлуке уговорног органа којом је његова понуда оцијењена као неприхватљива због недостављања потврда пословних банака за све отворене рачуне. Истиче да је уговорни орган погрешно протумачио одредбу тачке 3.15. подтачка 2) тендерске документације и на тај начин неоправдано закључио да није доказао испуњеност услова економске и финансијске способности. Наводи да је у понуди доставио Извјештај Централне банке БиХ о свим отвореним рачунима, из којег је јасно видљиво да је рачун број 5620998148265498 код НЛБ банке а.д. Бања Лука означен као главни рачун, те да је уз наведени извјештај доставио и потврду банке да тај рачун није био у блокади у периоду захтијеваном тендерском документацијом. Према мишљењу жалиоца, из садржаја спорног услова произлази да је било потребно доставити потврду за рачун који се води као главни рачун, јер је један од обавезних елемената потврде управо констатација да се рачун води као главни рачун. Жалилац сматра да је немогуће доставити такав доказ за остале рачуне, будући да привредни субјект у складу са прописима о платном промету може имати само један главни рачун. У прилог својим наводима позива се на члан 12. став (4) Закона о унутрашњем платном промету Републике Српске, којим је прописано да пословни субјект који има више рачуна за редовно пословање одређује један главни рачун на којем се извршавају налози принудне наплате и води евиденција о неизвршеним налозима. Сматра да из наведене законске одредбе произлази да није могуће да главни рачун буде активан и неблокиран, а да истовремено постоји блокада других рачуна која би била од значаја за оцјену његове економске и финансијске способности. Жалилац закључује да је достављањем Извјештаја Централне банке БиХ и потврде НЛБ банке за главни рачун у потпуности испунио захтјеве тендерске документације, те да је уговорни орган без законског основа његову понуду оцијенио као неприхватљиву.

Жалилац оспорава законитост одлуке уговорног органа и у дијелу којим је његова понуда оцијењена неправилном због достављања Услова за осигурање власника возила од одговорности за штету проузроковану трећим лицима број 01-42-22/20 од 29.01.2020. године. Истиче да наведени услови представљају важећи акт друштва, да су достављени Агенцији за осигурање Републике Српске и да су, у складу са чланом 12. став (9) Закона о обавезним осигурањима у саобраћају, јавно доступни на интернет страници жалиоца. Сматра да је уговорни орган погрешно закључио да услови нису важећи искључиво зато што не садрже одредбе на које се позива у образложењу одлуке. Даље наводи да се уговорни орган позвао на Одлуку о измјенама и допунама Одлуке о заједничкој тарифи премија и цјеновнику за осигурање од одговорности за моторна возила у Републици Српској („Службени гласник Републике Српске“, број 75/22), иако тај пропис више није на снази, због чега је извео погрешан закључак о неважећности достављених услова осигурања. Према ставу жалиоца, тендерском документацијом било је прописано искључиво достављање потписаних и овјерених

услова осигурања, што је он у потпуности испунио, те није постојао основ да његова понуда буде одбачена као неправилна. Такође истиче да је његова понуда била значајно повољнија од понуде изабраног понуђача, због чега сматра да уговорни орган приликом доношења одлуке није водио рачуна о начелу ефикасног коришћења јавних средстава из члана 3. Закона о јавним набавкама.

Актом број: 06/1.01/0205-404.2-28/26 од 1.6.2026. године , у складу са одредбом члана 100. Закона о јавним набавкама, доставио Канцеларији за разматрање жалби Босне и Херцеговине – филијала Бања Лука, изјашњење на наводе жалбе, заједно са цјелокупном документацијом која се односи на предметни поступак јавне набавке. У наведеном акту констатовано је да је предметна жалба благовремена, допуштена, те да је изјављена од овлашћеног лица и лица са активном легитимацијом, али да се, по оцјени уговорног органа, иста у цијелости сматра неоснованом.

У складу са чланом 94. став (3) Закона о јавним набавкама, жалилац је актом овог органа број ЈН2-02-07-1-906-3/26 од 10.6.2026. године обавијештен о изјашњењу уговорног органа, те му је омогућено да се о истом изјасни. Увидом у спис предмета утврђено је да жалилац није доставио одговор на изјашњење уговорног органа.

У складу са чланом 94. став (2) Закона о јавним набавкама, изабрани понуђач је актом овог органа број ЈН2-02-07-1-906-4/26 од 10.6.2026. године обавјештен о уложеној жалби, те му је омогућено да се изјасни о истој. Увидом у спис предмета утврђено је да је изабрани понуђач доставио одговор на жалбу.

Прије упуштања у разматрање жалбених навода овај орган је утврдио да је жалба допуштена, благовремена, изјављена од стране овлаштеног лица и од лица које има активну легитимацију, све у складу са чланом 109. Закона о јавним набавкама (у даљем тексту: ЗЈН).

Овај орган је утврдио да су испуњени и формални услови за рјешавање по жалби у складу са члановима 105. и 108. став (3) ЗЈН.

Жалба је неоснована.

Овај орган је увидом у достављену документацију, те анализом сваког доказа појединачно и у њиховој међусобној вези, а у односу на жалбене наводе и прописани законски поступак, утврдио да је жалба неоснована.

Жалилац у **првом жалбеном наводу** оспорава законитост одлуке уговорног органа којом је његова понуда оцијењена као неприхватљива због недостављања потврда пословних банака за све отворене рачуне. Истиче да је уговорни орган погрешно протумачио одредбу тачке 3.15. подтачка 2) тендерске документације и на тај начин неоправдано закључио да није доказао испуњеност услова економске и финансијске

способности. Наводи да је у понуди доставио Извјештај Централне банке БиХ о свим отвореним рачунима, из којег је јасно видљиво да је рачун број 5620998148265498 код НЛБ банке а.д. Бања Лука означен као главни рачун, те да је уз наведени извјештај доставио и потврду банке да тај рачун није био у блокади у периоду захтијеваном тендерском документацијом. Према мишљењу жалиоца, из садржаја спорног услова произлази да је било потребно доставити потврду за рачун који се води као главни рачун, јер је један од обавезних елемената потврде управо констатација да се рачун води као главни рачун. Жалилац сматра да је немогуће доставити такав доказ за остале рачуне, будући да привредни субјект у складу са прописима о платном промету може имати само један главни рачун. У прилог својим наводима позива се на члан 12. став (4) Закона о унутрашњем платном промету Републике Српске, којим је прописано да пословни субјект који има више рачуна за редовно пословање одређује један главни рачун на којем се извршавају налози принудне наплате и води евиденција о неизвршеним налозима. Сматра да из наведене законске одредбе произлази да није могуће да главни рачун буде активан и неблокиран, а да истовремено постоји блокада других рачуна која би била од значаја за оцјену његове економске и финансијске способности. Жалилац закључује да је достављањем Извјештаја Централне банке БиХ и потврде НЛБ банке за главни рачун у потпуности испунио захтјеве тендерске документације, те да је уговорни орган без законског основа његову понуду оцијенио као неприхватљиву.

Уговорни орган оспорава основаност жалбеног навода и истиче да жалилац селективно тумачи одредбе тендерске документације, занемарујући њихов јасан и недвосмислен садржај. Наводи да је тачком 3.15. подтачка 2) тендерске документације прописано да су понуђачи дужни доставити потврде пословних банака за све отворене рачуне из којих је видљиво да рачуни нису били у блокади у периоду од 15.04.2025. године до 15.04.2026. године. Према ставу уговорног органа, наведени услов не оставља простор за тумачење да је довољно доставити потврду само за главни рачун. Посебно истиче да је током поступка један од заинтересованих привредних субјеката затражио појашњење да ли се потврде достављају само за главни или за све активне рачуне, на шта је уговорни орган путем Портала јавних набавки дао јасан одговор да се потврде достављају за све активне рачуне. Наведени одговор је објављен прије истека рока за достављање понуда и постао је саставни дио тендерске документације, због чега су сви заинтересовани понуђачи били упознати са начином доказивања испуњености спорног услова. Уговорни орган не спори да је жалилац доставио потврду НЛБ банке за главни рачун, као ни Извјештај Централне банке БиХ о отвореним рачунима, али указује да је из наведеног извјештаја неспорно утврђено постојање више других активних рачуна за које нису достављене тражене потврде пословних банака. Даље наводи да Извјештај Централне банке БиХ не представља доказ прописан тендерском документацијом, јер исти не садржи податке о евентуалним блокадама рачуна у траженом периоду, већ искључиво евиденцију о постојању и статусу рачуна. Стога се наведени документ не може сматрати замјеном за потврде пословних банака које су изричито захтијеване тендерском документацијом. Уговорни орган указује и на праксу Суда БиХ, конкретно пресуду број S1 3 U 041554 21 U од 10.10.2023. године, у којој је заузет став да је

понуђач дужан доставити потврду за сваки рачун наведен у Извјештају Централне банке БиХ уколико је то прописано тендерском документацијом, те да уговорни орган нема овлашћење да другачије цијени испуњеност таквог услова. Из наведених разлога уговорни орган сматра да жалилац није доказао испуњеност услова економске и финансијске способности на начин прописан тендерском документацијом, због чега је његова понуда правилно оцијењена као неприхватљива.

Изабрани понуђач оспорава основаност жалбеног навода и истиче да је уговорни орган тендерском документацијом јасно прописао обавезу понуђача да доставе Извјештај Централне банке БиХ о отвореним пословним рачунима, не старији од три мјесеца од дана објаве обавјештења о набавци, као и потврде пословних банака из којих је видљиво да сви отворени рачуни нису били у блокади у периоду од 14.04.2025. године до 14.04.2026. године. Наводи да је током поступка јавне набавке, дана 21.04.2026. године, путем Портала јавних набавки постављено питање да ли је потребно доставити потврде само за главни рачун или за све активне рачуне, на које је уговорни орган недвосмислено одговорио да се потврде достављају за све активне рачуне. Истиче да је наведено појашњење објављено прије истека рока за достављање понуда и да представља саставни дио тендерске документације, те је било обавезујуће за све понуђаче. Сматра да је, имајући у виду јасно прописан услов и дато појашњење, неспорно да жалилац није поступио у складу са захтјевима тендерске документације, јер није доставио потврде пословних банака за све активне рачуне. Даље истиче да је, уколико је жалилац имао било какву недоумицу у погледу значења или законитости наведеног услова, могао благовремено затражити додатно појашњење тендерске документације или изјавити жалбу на њене одредбе, што није учинио. Због тога сматра да жалилац у овој фази поступка не може захтијевати другачије тумачење јасно прописаног квалификационог услова. Из наведених разлога, изабрани понуђач предлаже да се жалба у овом дијелу одбије као неоснована.

Чланом 44. став (2) Закона о јавним набавкама прописано је да уговорни орган може утврђивати минималне услове економске и финансијске способности понуђача, док је чланом 47. Закона прописан начин доказивања испуњености тих услова. Чланом 57. став (1) Закона прописано је да понуђачи припремају понуде у складу са захтјевима који су наведени у тендерској документацији. Чланом 68. став (1) Закона прописано је да је уговорни орган дужан одбацити понуду која није у складу са захтјевима из тендерске документације.

Према пракси овог органа и Суда БиХ, након истека рока за преузимање и оспоравање тендерске документације, њене одредбе постају обавезујуће и за уговорни орган и за понуђаче, без обзира на то да ли су евентуално могле бити другачије формулисане. Понуђач који је поднио понуду без благовременог оспоравања услова из тендерске документације не може у фази оцјене понуда захтијевати њихово другачије тумачење.

Увидом у тачку 3.15. подтачка 2) тендерске документације утврђено је да су понуђачи били дужни доставити потврде пословних банака за све отворене рачуне из којих је

видљиво да рачуни нису били у блокади у периоду од 15.04.2025. године до 15.04.2026. године. Међу странкама није спорно да је путем Портала јавних набавки, на питање заинтересованог привредног субјекта да ли се потврде достављају само за главни или за све активне рачуне, уговорни орган недвосмислено одговорио да се траже потврде за све активне рачуне. Наведени одговор је објављен прије истека рока за достављање понуда и представља саставни дио тендерске документације.

Увидом у понуду жалиоца утврђено је да је достављен Извјештај Централне банке БиХ из којег произлази да жалилац има више отворених рачуна, као и потврда НЛБ банке а.д. Бања Лука за рачун означен као главни рачун. Међутим, за остале рачуне наведене у Извјештају Централне банке БиХ нису достављене потврде пословних банака да ти рачуни нису били у блокади у захтијеваном периоду.

Овај орган прихвата став уговорног органа да Извјештај Централне банке БиХ не може представљати замјену за изричито тражене потврде пословних банака, јер исти не садржи податке о евентуалној блокади рачуна у релевантном периоду, већ искључиво евиденцију о постојању и статусу отворених рачуна. При томе, нису од значаја наводи жалиоца да у пракси није могуће да главни рачун не буде блокиран, а да остали рачуни буду блокирани, будући да је уговорни орган као квалификациони услов прописао достављање доказа за све отворене рачуне, а жалилац такав услов није благовремено оспоравао.

На основу утврђеног чињеничног стања, овај орган налази да жалилац није поступио у складу са јасно прописаним захтјевом тендерске документације, јер није доставио потврде пословних банака за све рачуне евидентиране у Извјештају Централне банке БиХ. С обзиром да достављени Извјештај Централне банке БиХ не представља доказ прописан тендерском документацијом нити може супституисати тражене потврде пословних банака, уговорни орган је правилно утврдио да жалилац није доказао испуњеност услова економске и финансијске способности на прописани начин. Стога се овај жалбени навод оцјењује као **неоснован**.

Жалилац у **другом жалбеном наводу** оспорава законитост одлуке уговорног органа у дијелу којим је његова понуда оцијењена неправилном због достављања Услова за осигурање власника возила од одговорности за штету проузроковану трећим лицима број 01-42-22/20 од 29.01.2020. године. Истиче да наведени услови представљају важећи акт друштва, да су достављени Агенцији за осигурање Републике Српске и да су, у складу са чланом 12. став (9) Закона о обавезним осигурањима у саобраћају, јавно доступни на интернет страници жалиоца. Сматра да је уговорни орган погрешно закључио да услови нису важећи искључиво зато што не садрже одредбе на које се позива у образложењу одлуке. Даље наводи да се уговорни орган позвао на Одлуку о измјенама и допунама Одлуке о заједничкој тарифи премија и цјеновнику за осигурање од одговорности за моторна возила у Републици Српској („Службени гласник Републике Српске“, број 75/22), иако тај пропис више није на снази, због чега је извео погрешан закључак о неважећности достављених услова осигурања. Према ставу

жалиоца, тендерском документацијом било је прописано искључиво достављање потписаних и овјерених услова осигурања, што је он у потпуности испунио, те није постојао основ да његова понуда буде одбачена као неправилна. Такође истиче да је његова понуда била значајно повољнија од понуде изабраног понуђача, због чега сматра да уговорни орган приликом доношења одлуке није водио рачуна о начелу ефикасног коришћења јавних средстава из члана 3. Закона о јавним набавкама.

Уговорни орган оспорава основаност жалбеног навода. Наводи да је тачком 6.3. подтачка 21) тендерске документације прописано да ће као неправилна бити одбачена понуда у којој нису достављени Услови за осигурање власника возила од одговорности за штету проузроковану трећим лицима и Услови комбинованог осигурања моторних возила, потписани и овјерени од стране понуђача. У погледу навода жалиоца да се ради о важећим условима осигурања, уговорни орган истиче да је у образложењу одлуке дошло до омашке у навођењу броја службеног гласника у којем је објављен релевантан пропис, али да наведена околност није од утицаја на правилност донесене одлуке. Даље наводи да разлог одбацивања понуде није био у томе што достављени услови формално нису важећи акт понуђача, већ у чињеници да њихов садржај није усклађен са важећим прописима који регулишу област обавезног осигурања од аутоодговорности. Према ставу уговорног органа, достављени услови не садрже одредбе о престанку уговора о осигурању и праву осигураника на повраћај неискоришћеног дијела премије у случајевима престанка употребе возила, одјаве возила или промјене власништва, иако су наведени елементи прописани као обавезан минимални садржај услова осигурања. Уговорни орган сматра да је био дужан приликом оцјене понуда водити рачуна не само о захтјевима тендерске документације већ и о императивним прописима који регулишу предмет набавке, те да није могао прихватити понуду која се заснива на условима осигурања који нису у потпуности усклађени са важећим прописима из области осигурања. У погледу навода о повреди начела економичности и ефикасног трошења јавних средстава, уговорни орган истиче да се уговор може додијелити искључиво понуђачу чија је понуда прихватљива и у потпуности усклађена са законом и тендерском документацијом, те да нижа цијена не може отклонити недостатке који се односе на испуњеност обавезних услова.

Изабрани понуђач оспорава основаност жалбеног навода и истиче да је питање усклађености Услова за осигурање власника возила од одговорности за штету проузроковану трећим лицима које примјењује жалилац већ било предмет оцјене у пракси Канцеларије за разматрање жалби. Наводи да је Канцеларија за разматрање жалби у Рјешењу број **JN2-02-07-1-683-10/26 од 27.05.2026. године** већ заузела став у погледу услова осигурања од аутоодговорности које примјењује жалилац, те да је утврђено да исти нису усклађени са важећим законским прописима који регулишу област обавезног осигурања од аутоодговорности. Сматра да наведена пракса Канцеларије за разматрање жалби потврђује правилност поступања уговорног органа у конкретном поступку, будући да су разлози због којих је понуда жалиоца оцијењена неправилном већ били предмет оцјене надлежног органа у другом поступку. Из

наведених разлога, изабрани понуђач предлаже да Канцеларија за разматрање жалби одбије жалбу као неосновану

Чланом 53. став (1) Закона о јавним набавкама прописано је да тендерска документација садржи све информације неопходне за припрему понуда. Чланом 68. став (4) тачка и) Закона о јавним набавкама прописано је да је понуда неправилна уколико није у складу са захтјевима из тендерске документације.

Према пракси овог органа и Суда Босне и Херцеговине, понуда мора бити усклађена не само са захтјевима тендерске документације већ и са императивним прописима који регулишу предмет набавке. Уговорни орган не може прихватити понуду чији су услови извршења у супротности са важећим материјалним прописима који се непосредно примјењују на предмет набавке. Одредбе Закона о обавезним осигурањима у саобраћају Републике Српске, као и подзаконски акти донесени на основу тог закона којима се прописује минимални садржај услова осигурања, имају обавезујући карактер и морају бити поштовани приликом закључења и извршења уговора о осигурању.

Увидом у тачку 6.3. подтачка 21) тендерске документације утврђено је да су понуђачи били дужни доставити Услове за осигурање власника возила од одговорности за штету проузроковану трећим лицима и Услове комбинованог осигурања моторних возила, потписане и овјерене од стране понуђача.

Увидом у понуду жалиоца утврђено је да су достављени Услови за осигурање власника возила од одговорности за штету проузроковану трећим лицима број 01-42-22/20 од 29.01.2020. године. Даљом анализом достављених услова и релевантних прописа из области обавезног осигурања утврђено је да достављени услови не садрже одредбе које се односе на престанак уговора о осигурању прије истека периода осигурања и право осигураника на повраћај неискоришћеног дијела премије у случајевима престанка употребе возила, одјаве возила или промјене власништва над возилом, иако наведена питања представљају обавезан елемент услова осигурања према важећим прописима који регулишу област осигурања од аутоодговорности.

Овај орган налази да околност да су достављени услови формално важећи акт жалиоца није од одлучног значаја за оцјену правилности понуде. Одлучна је чињеница да понуђени услови осигурања, који ће се примјењивати током извршења будућег уговора, морају бити усклађени са важећим императивним прописима који регулишу предмет набавке. При томе, без утицаја на другачију одлуку је чињеница да је уговорни орган у образложењу одлуке погрешно навео број службеног гласника релевантног прописа. Из садржаја одлуке и изјашњења на жалбу несумњиво произлази да је суштински разлог одбацивања понуде утврђена неусклађеност достављених услова са обавезним прописима који регулишу област обавезног осигурања од аутоодговорности. Такође, наводи жалиоца који се односе на нижу понуђену цијену нису од утицаја на оцјену законитости побијане одлуке, јер се начело економичности јавних набавки остварује

искључиво кроз избор најповољније прихватљиве понуде, а не понуде која није усклађена са обавезним законским захтјевима.

Имајући у виду да је утврђено да достављени Услови за осигурање власника возила од одговорности за штету проузроковану трећим лицима нису у потпуности усклађени са императивним прописима који регулишу област обавезног осигурања од аутоодговорности, Жалбено вијеће налази да понуда жалиоца није могла бити прихваћена као правилна.

Сходно пракси овог органа и Суда Босне и Херцеговине, уговорни орган је био дужан да приликом оцјене понуда цијени не само испуњеност формалних захтјева тендерске документације већ и усклађеност понуде са императивним материјалним прописима који регулишу предмет набавке. Стога се предметни жалбени навод оцјењује као **неоснован**.

Узимајући у обзир напријед утврђено чињенично стање, по оцјени овог органа уговорни орган је правилно цијенио садржај достављених доказа, те је жалба жалиоца неоснована у смислу одредбе члана 111. став (1) тачка ц) Закона о јавним набавкама и члана 228. став (1) Закона о управном поступку („Службени гласник БиХ", број 29/02, 12/04, 88/07, 93/09, 41/13 и 53/16), одлучено је као у диспозитиву.

Чланом 108. став (6) Закона о јавним набавкама прописано је да је накнада за покретање жалбеног поступка неповратна у случају неосноване жалбе, те је захтјев за повратак накнаде одбијен као неоснован.

Обзиром да се жалба одбија као неоснована, одбија се и захтјев за надокнаду трошкова састава жалбе, у складу са чланом 105. став (1) Закона о управном поступку.

Упутство о правном лијеку: Ово рјешење је коначан управни акт. Против овог рјешења може се поднијети тужба у управном спору пред Судом Босне и Херцеговине у року од 30 дана од дана пријема истог. Такса на тужбу износи 100,00 КМ.

ПРЕДСЈЕДНИК ВИЈЕЋА

Драган Билић

Доставити:

1. Жалилац
2. Уговорни орган
3. Изабрани понуђач
4. Евиденцији
5. а/а